

Mort i Resurrecció

Dc, 4/04/2012 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Per als cristians, aquesta setmana assenyala el moment més essencial en el nostre itinerari i relat espiritual. Amb força, dissabte al vespre direm: al·leluia, Crist ha ressuscitat! Jesús ha vençut la mort!

La predicació de Jesús provocà temor, desassossec i fins i tot terror entre tots aquells que conformaven els guardians dels ordres establerts. Just com ara també passaria. El seu processament i passió ens recorden altres moments en els quals el món ha preferit la mort a la vida, la guerra a la pau, l'odi a l'amor, la violència al diàleg, la confrontació a l'entesa. El relat de l'Evangeli de Marc (Mc,15,34) és prou evident: "*Eloí, Eloí, ¿lemà sabactani?*". La Creu com a experiència del lliurar-se. El mateix oblit de Déu, quan Jesús ja no controla la situació. És quan descobrim l'abisme de l'Alteritat. Quan Déu actua trencant tot esquema, gratuïtament, més enllà de tota raó.

Després de recordar durant aquests dies el seu calvari i la seva mort, dissabte al vespre reviurem el seu pas de la mort a la vida. Hi trobarem el sentit més profund de la Revelació de Déu en el Món. "*Si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la nostra fe*" (1Co 15,14), ens recorda Sant Pau.

Aquest és el dia de l'esperança universal, en què els sofriments, les humiliacions, les creus, els patiments i les desgràcies troben sentit en el Crist ressuscitat. Però, precisament ara, quan el món sembla, com mai, més orfe; que sembla que quan més sabem, més ens allunyem de la saviesa de la vida; que quan més riquesa generem, més pobresa i misèria apareix arreu; que quan més progrés, més retrocés per a molts; que quan més mitjans per conèixer, més desconeixement tenim del que som, *amb la Pasqua*, el Ressuscitat, la Nova Llum que s'ofereix al món, obre un nou horitzó de resistència, esperança i acció:

Vivim temps de resistència. Resistència a una *lògica única*, que arreu se'ns apareix revestida com a la racionalitat del mercat, del consum i el benestar material, tot i que sigui la d'uns pocs, d'altra banda cada vegada més entristits i malaurats. Són temps d'anar a contracorrent. Són temps per testimoniar la fe en una altra Realitat que sacseja a fons la lògica dominant.

Vivim temps d'esperança. La llum encesa a la Pasqua manté viva la torxa que tots tenim en el cor. Potser la flama es manté a mínims, però es manté. L'Esperança, recordem, amb la Pasqua, se'ns ha lliurat.

Vivim temps d'acció. Endinsar-nos en el món per compartir el dolor del món: el propi del cristianisme és la mística del sofriment, una "mística que fa despertar i obrir els ulls davant del sofriment aliè", com ens recordava J. B. Metz. La mística que neix del Sermó de la Muntanya.